

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΔ'.

Τελοςπάντων ! Δόξα σοί ο Θεός ! Η κλίσις του Τάκη και του Τοτού έφανερώθη. Θα γίνουν στρατιωτικοί. Ίσως ή στολή του Λυκειού τους έκάμε να το έννοήσουν, ότι είχαν ιδιαιτέραν αγάπην διά το στάδιον τῶν ὄπλων !

Τώρα, με κάμποσους συμμαθητάς των που είχαν την ίδια κλίσι και την ίδια γνώμη, έκαμαν ένα μικρό στρατευματάκι, και τίς ήμέρες που δεν έχουν μάθημα, μαζεύονται εις τον κή

πον και γυμνάζονται. Κάμνουν πορείες, έλιγμούς και ψευτοπολέμους. Σήμερα ο Τάκης είνε λοχαγός και ο Τοτός ύπολοχαγός. αύριον το έναντίον, ο Τοτός λοχαγός και ο Τάκης ύπολοχαγός. Έτσι δεν μολόνουν ποτέ. Και βέβαια ή έξαδελφούλα των Διλίκα θα υπερηφανεύετο πολύ αν έβλεπε με ζήλον και με τι ένθουσιασμόν κάμνουν και οι δύο την ύπηρεσίαν των.

(Έπεται το τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Η Τρικυμία. — Άθρωπος εις την θάλασσαν. — Το άνδραγάθημα του Άνδρίκου. — Αφίξις εις Ριον Ίανέτρον. — Ο Κύριος Βιλλιέρ.

Μετ' όλίγον ή θύελλα έξέσπασε με έλην της τήν λύσαν. Τρικυμία φοβερά. Το πλοίου έχρησθηδούσεν επάνω εις τα κύματα και κάθε φοράν που το έκτυπούσεν ο έσλος, το τσιμουκι της πρώρας έδουθίζετο εις το νερόν.

Μόνον οι γυμνασμένοι ναύται ήμπορούσαν να στέκωνται επάνω οι άλλοι όλοι έμεναν εις την καμπίαν. Έν τούτοις ο κ. Βιλλιέρ ήθέλησε να μείνη εις το κατάστρωμα. Είς την πρόμνην υπάρχει πάντοτε το λεγόμενον κ α σ α ρ ο ν (ισπίστεγον), δηλαδή ένα σπιτάκι ξύλινον, έγείρομενον επάνω από το καθισαυτό κατάστρωμα, και σκεπασμένον με έν άλλο κατάστρωμα. το όποιον του χρησιμεύει και ως στέγη και ως ταράτσα. Είς το δεύτερον αυτό κατάστρωμα είνε τοποθετημένον το πηδάλιον.

Την στιγμήν που το πλοίου έσηκώνετο σχεδόν όρθιον διά να περάση την κορυφήν ενός πελωρίου κύματος, έφθασεν έν άλλο κύμα κ' έσάρωσεν, οτι εύρίσκετο

επάνω εις το κάστρον, εκτός του τιμονιέρη, ο όποιος ήτο βασταγμένος καλα από τον τροχόν του.

Ο κ. Βιλλιέρ, παρασυρθείς από το μανισμένον κύμα, έξηφρνίσθη.

— Άθρωπος εις την θάλασσαν ! έφώναξεν ο τιμονιέρης. — Δυσ άνθρωποι εις την θάλασσαν ! προσέθεσεν άμέσως.

Ο δεύτερος άνθρωπος ήτο ο φίλος μας Άνδρίκος. Την στιγμήν που έσαρόνετο από το κύμα ο κ. Βιλλιέρ, το ναυτόπουλο έκρατούσεν ένα σχοινί και το επήγγαινε τρέχοντας εις την τιμονιέρην, που το έζήτησε διά να στερεώση τον τροχόν του πηδαλίου.

Μ' έτοιμότητα πνεύματος, που δεν θά την επερίμενε κανείς από παιδι της ηλικίας του, ο Άνδρίκος έδωσε την μίαν άκρην του σχοινοῦ εις τον τιμονιέρην, έπειτα, εξακολουθών να κρατή την άλλην, έπεσεν άπορριστικώς εις την θάλασσαν, πριν προφθάση ο ναύτης να τον κρατήση.

Μολονότι ο Άνδρίκος, μεγαλωμένος εις παραθαλάσσιον, έκολυμδούσε σαν ψάρι, ή απόπειρα του δεν ήτο όλιγότερον επικίνδυνη.

Άλλά το καλό παιδι δεν είχε άκούση παρά την καρδιάν του και την εύγνώμοσύνην του προς τον κ. Βιλλιέρ...

Ο Θεός ήθέλησε χωρίς άλλο να τον άνταμείψη. Δεν είνε θαύμα άληθινόν, που εύρέθη άμέσως πλησίον εκείνου που ήθελε να σώση; Μολοντούτο, άρκετά έκοπίασε διά να τον φθάση τα κύματα του τον έκρυσαν κάθε τόσο, και άπεμάκρυναν τον ένα από τον άλλον. Έπιτέλους εύρέθησαν σιμά μίαν στιγμήν, και κατώρθωσαν να πιάνουν μαζί έν από τα σωσίβια, που τους έρριψαν από το πλοίου. Χάρις εις το σχοινί, το όποιον δεν είχε αφήσει ο Άνδρίκος, τους έτράβηξαν ως την πρόμνην και τους έρριψαν και άλλα σχοινιά. Νέον κύμα, με έλας των τας προσπάθειας, τους έξαναπήρε και τους έξουάκρυνεν. Άλλά τους έτράβηξαν πάλιν και κατώρθωσαν να τους άνεβάσουν εις το κατάστρωμα. Ο Άνδρίκος είχε λιποθυμήσει. Άλλά το σχοινί το έκρατούσεν ακόμα τόσο δυνατά, ώστε με πολύν κόπον του το έβγαλαν από το σφιχτοκλεισμένον του χέρι.

Όταν συνήλθεν, έδέχθη τα συγχαρητήρια όλου του πληρώματος. Ο Τζανής και ο Λάζαρος τον έφίλησαν. Ο μπάρμπα - Ευδάτος έψ.θύρισε σηκώνων τους ώμους :

— Τι να σου πω, παιδί μου ! όταν σ' έβλεπα να τρώς τη ζάχαρι, εκεί πέρα στη Χάβρη δεν έπίστευα πως θα είσαι τόσο γενηατός !

Ο καλός ναύτης δεν ήμπορούσεν ακόμα να χωνεύση εκείνην την ζάχαριν !

Ο ήρωισμός του Άνδρίκος έσημειώθη εις το βιβλίον του πλοίου, και ο πλοίαρχος τον συνεχάρη θερμώς. Όσον διά τον κ. Βιλλιέρ, ο όποιος εις όλην την διάρκειάν του κινδύνου είχε δείξη θαυμαστήν ψυχραιμίαν, την έχασε μόνον την στιγμήν που έσφιξεν εις τας άγκάλας του το παιδίον, εις το όποιον έχρεώσασσε την ζωήν του.

Έπειδή ή τρικυμία δεν είχε παύση, ο Άνδρίκος έξέφυγε τις εύχαριστίας του κ. Βιλλιέρ, διά να επιστρέψη εις την θέσιν του. Και όταν έφθασεν εις την πρώραν, οι ναύται τον υπεδέχθησαν με χειροκροτήματα.

— Άνδρίκο, παιδί μου, είπεν ο Φλατάκ, ο όποιος εις καμπίαν περιστασασιν δεν άφινε τάστεια του σε διορίζω συνταγματάρχην των Έφίππων Κολλημητών, και σου άπονέμω το μεταλλίον της άνδρείας.

Και προσεποιήθη ότι κρεμά εις το στήθος του Άνδρίκου ένα σκέπασμα κατωρόλας, αλλά συγχρόνως έσφιξε με την καρδιά του το χέρι του μικρού μούτσου.

Η έκτέλεσις ενός ναυτικού χειρισμού άνάγκασε τους ναύτας να σκορπισθούν.

Μετ' όλίγας ώρας ή τρικυμία έκπάσαε. Τελοςπάντων ! Ημπορούσαν να εξακολουθήσουν τον δρόμόν των διά να

υπάγουν εκεί όπου ήθελαν, ενώ εως τώρα επήγγαιναν όπου ήθελεν ο άνεμος.

Το απόγευμα, ο κ. Βιλλιέρ έπεριπάτησε πολλήν ώραν μαζί με τον πλοίαρχον επί του καταστρώματος. Συνωμιλούσαν με κάποιαν ζωηρότητα. Ο τιμονιέρης, που έπερνει μισκάς λέξεις από την συνομιλίαν των κάθε φοράν που έφθαναν σιμά του, διηγήθη ότι επρόφεραν πολλάκις το όνομα του Άνδρίκου.

Από τα όλίγα που ένόησεν, υπέθετεν ότι ο κ. Βιλλιέρ υπέβαλε κάποιον σχεδίου περί του μικρού μούτσου, και ότι ο πλοίαρχος τον έσυμβούλευε να το αναβάλη ή να το τρεπώποηση.

— Αφήστε τον πρώτα να μάθω, έλεγεν ο κ. Ταχού. άργότερα, θα σας γνωρίσω χάριν διά την άνχολήν.

Περί τίνος επρόκειτο; Ο τιμονιέρης δεν το ήξευρε, διά να το είπη εις τον Τζανήν.

Με όλα του τα προτερήματα, ο Άνδρίκος δεν ήτο τέλειος. Άλλά και πολλοί άλλοι εις την θέσιν του, θα έμειθούσαν από τόσους επαιίνους. Ο Άνδρίκος ένόμιζεν ότι έγινε διαμιάς πρόσωπον σημηαντικόν, και άρχισε να το πέρνη άπάνω του, να καμαρώνη.

Παρόμοιαι πράξεις ήρωισμού και αυταπαρηήσεως είνε συχνόταται εις την θαλασσίνην ζωήν και δεν όμιλοῦν δι' αυτές πολύν καιρόν. Μετ' όλίγας ήμέρας, μολονότι δεν είχε λησμονηθή ή άνδρεία του Άνδρίκου και μολονότι τον έμεταχειρίζοντο καλλίτερα από τους συναδέλφους του, δεν του όμιλούσαν πλέον διά το άνδραγάθημά του. Τότε ο Άνδρίκος όμιλήσε μόνος του, — άρχισε δηλαδή να περριαυτολογή. Τας δύο πρώτας φορές, το πράγμα επέρασεν άπαρατήρητον. Άλλά μίαν ήμέραν, ο μπάρμπα - Ευδάτος με το τραχύ του ύφους, του είπε :

— Για ξεσκότιζε μας τώρα και συ με τες άνδραγαθίες σου ! Έτσι παινεύονται οι άνθρωποι; Έλα ! δρόμο !

Βλέπων τον Άνδρίκον που έφευγε κατεντροπισσάμενος, ο Φλατάκ τέν άρπαξεν από το χέρι.

— Έλα εδω να σου εξηγήσω αυτό που σου είπε με τόσην εύγείαν ο κύριος Ευδάτος, είπε χαιρετών ειρωνικώς τον γερωναύτην. Έκείνο που έκामες τες προάλλες είνε βέβαια καλό, πάντων για παιδι σαν και σενα, αλλά μιλήσε όλοένα γι' αυτό και δεν κανει. Νά, κύταξε γύρω σου καθένας απ' αυτούς τους άνθρώπους, έχει κάμη στη ζωή του μιά τέτοια άνδραγαθία, και μερικί μάλιστα πολλές. Τους άκούσες όμως να μιλήσουν ποτέ γι' αυτές; Όταν σ' επαινοῦν, άκούγε τους επαιίνους, αλλά ποτέ μην πās γυρεύοντας.

— Όταν είνε κανείς καλός, δεν το

καυχάται, εκατάλαβες; προσέθεσεν ο Τζανής.

— Ναι, Τζανή, έψιθύρισεν ο Άνδρίκος.

— Πάρε παράδειγμα έμένα, άνέκραξεν ο Λάζαρος, μιά φορά, νύκτα σκοτάδι, έσωσα ένα λεωφορείο με δώδεκα θέσεις και πέντε άλογα, που έμβηκε με καλπασμό στην κοιλιά μιάς φάλαινας, με τους είκοσιτρις επιβάτας που είχε, και με τρεις γάτες, που οι δύο ήταν σκυλιά. Έ, μάκουσες ποτέ να το καυχώθω;

— Και πως το έσωσες; ήρώτησεν ο Τζανής.

— Νά, έδωσα ένα πηλαμάρι επ' όμοιότητι του άμαξιοῦ, έτύλιξα την άλλη άκρην σε μιά σφαίρα, με τη σφαίρα έγέμισα ένα κανόνι, και εις το κανόνι έβαλα φωτιά. Καθώς έφυγεν ή σφαίρα, έτράβηξε τα άμαξια, τα δώδεκα άλογα, τους σαράντα επιβάτες και τους τρεις έλέφαντας.

— Μα δεν είπες τρεις γάτες;

— Ναι, αλλά στην κοιλιά της φάλαινας ήβραν τόσους πονηκούς, που έχόνδριναν σαν έλέφαντες!

Έν ώ ο Φαφλατάκ διηγείτο τα άστεία του με το σοβαρώτερον ύφος, οι ναύται έξεκαρδίζοντο από τα γέλια. Μαζί των έγέλασε και ο Άνδρίκος. Οπωςδήποτε ώφελήθη από την συμβουλήν του ναύτου, και με την μετριοφροσύνην του έκέρδισε πάλιν την αγάπην του πληρώματος.

Ο κ. Βιλλιέρ έφρόντιζε τώρα διπλάσι διά τον προστατευμένον του. Παρεκάλεσε τον πλοίαρχον να του άφινη όλίγας ώρας έλευθέρως κάθε βράδυ, διά να μελετά. Του έδωσε βιβλία, τον έρωτούσε για εσα έδιάβαζε, του όμιλούσεν εις τρόπον ώστε να αναπτύσσεται ο νους του, και τον έδίδασκεν απ' όλα, προπάντων όμως μαθηματικά.

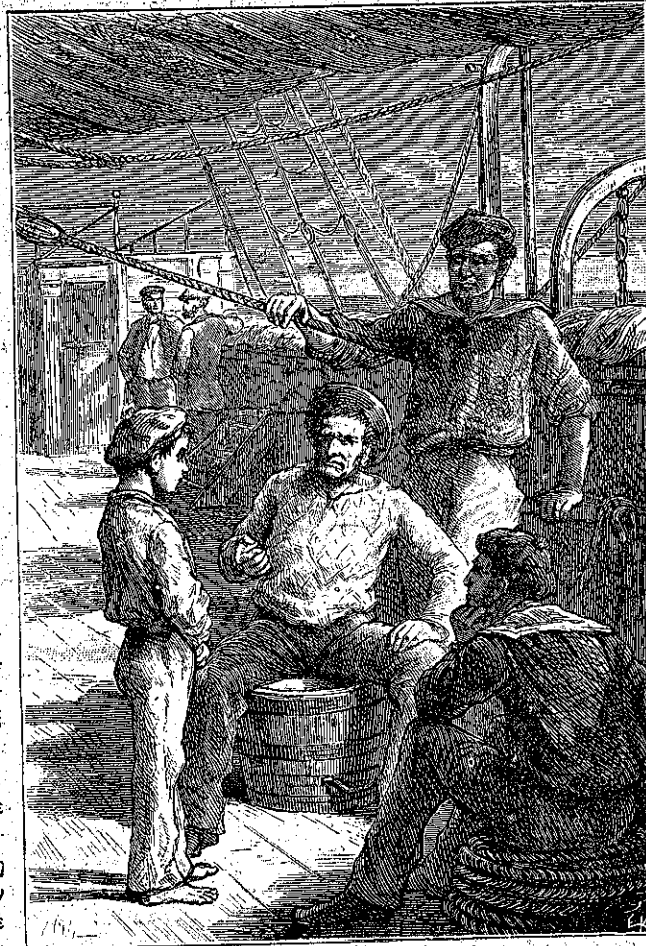
Μετα ταξείδιον δύο μηνών, ο Ζά ν Μπαρ έφθασεν εις το Ριον Ίανέτρον.

Το Ριον Ίανέτρον, πρωτεύουσα της Βραζιλίας, είνε πόλις με 200,000 κατοίκους. Ο πληθυσμός της άποτελεί-

ται από λευκούς, από μιγάδας, από μαύρους και από Ινδούς. Οι τελευταίοι αυτοί, όλιγοριθμοί τώρα και εις έλευσινήν κατάστασιν, είνε απόγονοι των πρώτων κατοίκων της χώρας. Υπολογίζεται εις δύο έως τρία εκατομμύρια ο αριθμός των μαύρων δούλων.

Η σωματεμπορία (ή πώλησις ανθρώπων), είνε σήμερα άπηγορευμένη από τους νόμους, αλλά την επρχήν εκείνην άκόμη έγίνετο κρυφά. Τη άισχος και διά τους πωλούντας και διά τους αγοράζοντας!

Η γλώσσα του τόπου είνε ή πορτο-

Γιό ξεσκότιζε μας τώρα και συ... (Σελ. 117, στήλ. α')

γαλική. Άλλ' οι περισσότεροι από τους λευκούς, όμιλοῦν και άγγλικά και γαλλικά. Σχεδόν όλοι είνε καθολικοί.

Το Ριον Ίανέτρον κείται εις την είσοδον ενός ώραιου κόλπου, και τριγυρίζεται από βουνα γραφικώτατα. Αι οικίαι είνε χαμηλαί, μονόροφοι, (μ' ένα μόνον πάτωμα,) κτισμένοι κατ' ευρωπαϊκόν τρόπον, άλλ' όχι κομφαί. Ο όμιχμος είνε από τους ώραιότερους του κόσμου. Η πόλις είνε πολύ ρυπαρά. Έπειδή δεν υπάρχουν ύπόνομοι, κάθε βράδυ άεί βροχή μεταβάλλει τους δρόμους εις ποταμούς, που φυλακίζουν τους ανθρώπους εις τα σπίτια των.

Ὁ Ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάρας μετ' ἡν Ἰδαίην Γλυκίστην, Ὀρέλιον Τρωαδίτην, Ἀγροὶ Περσίτεράκι καὶ Λατίδα τοῦ Ὁραίου...

Σὺ δὲν ἀρεῖσαι κανὲν τετράδιον. Ἐκείνη δὲν ἀρεῖσαι κανὲν τετράδιον. Ἐκείνη δὲν ἀρεῖσαι κανὲν τετράδιον...

Εἰς δὲσας ἐπιτολὰς ἐλάβα μετὰ τὴν 2 Ἀπριλίου θῆκαντῆται εἰς τὸ προιεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἄν λίσσις δεκατὶ μέχρι τῆς 19 Μαΐου. Ὁ χάρις τῶν λύσεων ἐπὶ τῶν θεῶν δὲν νὰ γράψωι...

196. Δημιόδοος Ἀνιγίμα. Πάνω πάνω πῶσπιτι Κάτω κάτω πῶσπιτι. Ὡ χαρὰ στὸ πῶσπιτι. Πῶχ' κελιοῦδα φουσκωτῆ.

197. Συλλογικὸς Ρόμβος. Στὸ Στάμ το πρῶτο τῶλο τῆς Βύρανης πῶ...

198. Πύραμις. Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον * + * = Ἀντανύμια (στρατηγόν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ [Ἡ λέξις ληπτα 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐσωτερικοῦ φρ. χρ. 8. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ...

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἀπριλίου 1903 Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 16

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνεχεῖα)

Αἱ κληματαίδες πρὸ πολλοῦ εἶχον ἐξάνθησι' ἀλλ' οἱ λεπτοὶ κ' ἐλαφρότατοι...

— Ἐτσι εἶσαι ὠραιότατη! ὕπελαθεν ἡ Αἰμιλία, κατευχριστημένη ἀπὸ τὴν διακόσμωσιν...

— Ἄχ, νὰ τὴν προσκαλοῦσεν ἡ γιανιά νὰ ἔλθῃ μετ' ἡν Εὐρυδείκην! εἶπεν ἡ Αἰμιλία. Χθές, ἀμα γύρισα στὸ σπίτι...

Καὶ ἔμωσ ὁ χειμὼν ἦλθεν πολὺ γρήγορα. Ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον, ἡ Αἰμιλία ἠμπόρεσε νὰ ἐγκαινιάσῃ...

δὲν ἐκκμναν ἄλλο, παρὰ νὰ παγοδρομοῦν ἐπ' αὐτοῦ, ὅλας τὰς ὥρας τὰς ὁποίας εἶχαν ἐλευθερίας...

— Μα ὄχι, ὄχι, ἀγαπήτη μου, ἀπεκρίνετο ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος...

— Ἄν δὲν συνέθη ἀκόμη, εἰμπορεῖ νὰ συμβῆ, ἀντέτεινεν ἡ σύζυγός του...

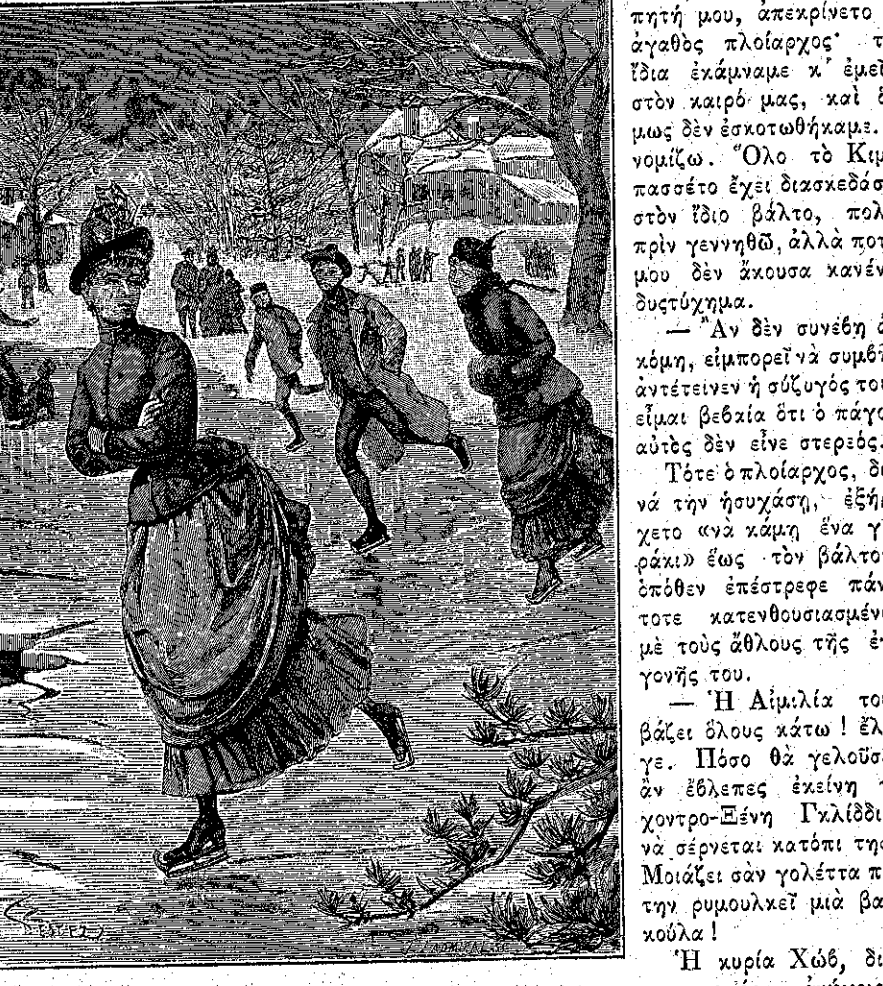
— Ἡ Αἰμιλία τοὺς βάζει ὅλους κάτω! ἔλεγε. Πόσο θὰ γελοῦσες...

Ἐπιτολὴ ἀπὸ τοῦ Ἰωάννου Β. Οἰκονομοπούλου.

Ἐπιτολὴ ἀπὸ τοῦ Παναγιώτου.

Ἐπιτολὴ ἀπὸ τοῦ Ἰωάννου Β. Οἰκονομοπούλου.

Ἐπιτολὴ ἀπὸ τοῦ Ἰωάννου Β. Οἰκονομοπούλου.

Ἡ Αἰμιλία τοὺς ἄφινε πάντοτε ὀπίσω. (Σελ. 121, στήλ. β'.)